

ONTMOETING EN GESPREK MET ANNA BIJNS

DOOR MARNIX GIJSEN

TOEN ik van mijn papieren opkeek, trad ze, van uit een lichten nevel, op mij toe. Zij was niet schoon — het eerste wat wij, bij vergissing, van een vrouw vragen — en, toen ik over het vooroordeel heen was dat poëzie en schoonheid ook bij dichters moeten samen gaan, merkte ik dat zij een „interessant” gezicht had. De spiegels van haar ziel, dat uiterst bedriegelijk criterium, waren bruin en hard, wat men noemt „sprekend”. Ze schenen niet op de dingen te wachten. Ze gingen ze tegemoet. Ze klampten de dingen aan, ze praaiden de buitenwereld. En dan was er haar mond. Hij was recht en hield het midden tusschen dien van de Gioconda en dien van de oudste der regentessen op den laatsten Frans Hals. Asymetrisch was hij lijk heel de schepping en uiterst beweeglijk. Hij kon licht zinnelijk zijn en dan weer streng, zoodat de lippen zoo dun werden als die van een bejaard theoloog. Hij kon langs de linkerzijde spottend omhoog krullen en hij kon ook in misprijzen aan beide hoeken naar omlaag trekken, wat hem plots breed en krachtig maakte. Haar mond was niet die „orifice bourrelé de chair moite” waarmee Céline ons voor jaren heeft ongelukkig gemaakt. Het was een spreekinstrument, soepel en levendig, uiterst delicaat en volzaam.

Van het overige weet ik niets. Van al de eerbare documentatie waarover Bredero in zijn *XII Sonnetten van de Schoonheit* beschikte, bezit ik tot mijn beschaming niets. Ik kreeg ook niet de kans er nader op uit te gaan, want zij viel met de deur in huis.

— Ik heb dus nog lezers, zei ze, althans nog één lezer. Gij leest mijn *Refereinen*. Hoe komt ge daartoe? Zijn er nog Lutheranen? Is Maarten van Rossem teruggekomen?

De omgang met dichters en dichtersessen heeft me op alles voorbereid: ik bleef kalm onder dien stortvloed van vragen die wellicht geen antwoord vereischten.

— Godlijcke, wijse, catholijcke maget, zei ik, mij houdende aan de bewoordingen die pater Pippinck haar bij haar leven toedeelde, ik lees inderdaad uwe divine wercken sedert jaren en met grooten profijte.

— Gij zijt onvoorzichtig en oneerbiedig, repliceerde ze scherp. Indien ge niet wenscht dat ik weer onmiddellijk verdwijn, laat dan die taal varen. Uit nieuwsgierigheid en kortswijl ben ik hierheen gekomen.